

Arrest

nr. 200 499 van 28 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u gemengd Hazara/Qizilbash van origine en beschikt u over de Afghaans nationaliteit. Toen u ongeveer twee jaar oud was verhuisde u met uw familie naar Teheran, Iran. U trouwde er met Y. I., de dochter van uw tante, en jullie hebben samen één zoon. Uw echtgenote en uw zoon verblijven nog steeds in Iran. U ontvluchtte Iran omwille van de algemeen slechte situatie voor Afghaanse vluchtelingen. Op 12 november 2015 diende u in België een asielaanvraag in. Uw broers M. Q. (O.V. X) en H. K. (O.V. X) en uw zussen R. F. (O.V. X), R. H. (O.V. X), R. D. (O.V. 8.161.274) en uw

schoonzus M. Mo. (O.V. X) verblijven eveneens in België. H. A. K. (O.V. X), de echtgenoot van H., en Mo. Mi. (O.V. X), de echtgenoot van D., dienden hier eveneens een asielaanvraag in. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een amayesh tien kaart, een Iraans schooldiploma en een Iraanse bankkaart.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen.

U hebt immers niet aannemelijk gemaakt een Afghaans staatsburger van Hazara origine te zijn.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde u over uw naam, uw geboorteplaats en de naam van uw echtgenote. Ook over uw etnische origine was u niet eenduidig. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) Ra. M. te heten en geboren te zijn in het dorp Gawdaghol in het district Behsud van de provincie Maidan Wardak (Verklaring DVZ, p. 4 vragen 1,2 en 5). Op het CGVS beweerde u plotsklaps R. A. Ra. te heten en geboren te zijn in de stad Kabul (CGVS, p. 2). Hiermee geconfronteerd kon u enkel zeggen dat u op de DVZ gelogen had (CGVS, p. 2). Voorts verklaarde u op de DVZ dat uw echtgenote L. heet om op het CGVS te stellen dat het Y. is en niet L. (Verklaring DVZ p. 6, vraag 15 en CGVS, p. 10 en 11). Op de DVZ stelde u voorts dat uw beide ouders Hazara zijn van origine om dan op het CGVS aan te geven dat uw moeder Qizilbash van origine is (DVZ Verklaring p. 4, vraag 6 en CGVS, p. 3). Daarnaast vermeldde u op de DVZ niet dat uw broer H. K. (volgens u ook K. R., CGVS, p. 5 en 6), uw zus R. F., uw zus R. H. en haar echtgenoot H. A. K., uw zus D. (alias F.) en haar echtgenoot Mo. Mi. (volgens u Mou. Mi., CGVS, p. 8) in België verblijven. U hebt hun bestaan bewust verzwegen op de DVZ (CGVS, p. 2). Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een asielzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn geboorteplaats, opeenvolgende verblijfplaatsen en familiale situatie. Uw uitleg terzake nl. dat de smokkelaar jullie adviseerde om individueel asiel aan te vragen omdat jullie anders geweigerd zouden worden is onvoldoende ter verantwoording (CGVS, p. 2). Bovenstaande vaststellingen brengen hoe dan ook uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Vervolgens dient opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden etnische origine. U legde hier ten eerste al inconsistente verklaringen over af. Zo stelde u op de DVZ dat uw beide ouders van Hazara origine zijn terwijl u op het CGVS aangeeft dat uw vader Hazara is van origine en uw moeder Qizilbash (CGVS, p. 3). Hiermee geconfronteerd liet u na om zelfs maar een begin van een uitleg te verschaffen voor deze tegenstrijdigheid (CGVS, p. 3). U repliceerde 'ja dat klopt ik wil het nu corrigeren' en niets meer (CGVS, p. 3). Gevraagd om iets meer te vertellen over de origine van uw moeder kon u enkel zeggen dat Qizilbash een origine is in Afghanistan. U voegde toe dat u er niets meer over weet (CGVS, p. 3). Er kan echter verwacht worden dat u toch iets zou kunnen vertellen over de etniciteit van uw moeder. Uw kennis over de Hazara bevolking waartoe uw vader zou behoren bleek eveneens zo goed als onbestaande. Gevraagd naar het thuisland van de Afghaanse Hazara kon u enkel zeggen dat ze van Afghanistan zijn (CGVS, p. 3). In werkelijkheid wordt hun regio van oorsprong Hazarajat genoemd en omvat het verschillende Afghaanse provincies waaronder Bamyan, Maidan Wardak, Ghazni en Daikundi. Treffend in dit verband is dat u, wanneer u later tijdens het gehoor gevraagd wordt naar de geboorteplaats van uw vader, Hazarajat antwoordt (CGVS, p. 4). Dit doet vermoeden dat de weinige kennis die u hebt over uw voorgehouden land van herkomst ingestudeerd is. Voor de rest kon u enkel zeggen dat Hazara vrouwen jassen dragen met borduursel en de mannen een 'gewone' broek en lange mouwen, dat ze kleine ogen hebben, een gouden gezicht, dat hun haar niet zacht is en dat ze nieuwjaar vieren door bij elkaar op bezoek te gaan. Meer informatie had u niet (CGVS, p. 3 en 4). Hiernaar gevraagd wist u wel dat sommige Hazara de Ismaëlitische strekking van het sjiiitisch geloof aanhangen. Maar ook hierover kon u geen verdere informatie geven buiten de namen van hun laatste imam Agha Khan en een zekere Jafar Sadeq (CGVS, p. 4). Jafar Sadeq wordt trouwens niet enkel door de Ismaëlieten aanvaard als imam maar ook door andere sjiiitische strekkingen zoals de twaalfders (het twaalfder sjiisme is de officiële godsdienst van de Islamitisch Republiek Iran).

Daarnaast dient opgemerkt dat uw kennis over uw voorgehouden land van herkomst, met name Afghanistan, te beperkt is.

Zo stelde u op het CGVS dat u geboren bent in de stad Kabul en dat uw moeder eveneens vandaar afkomstig is. Uw ouders hadden een woning in Sarai Alauddin in de stad Kabul. Gevraagd wat uw ouders u verteld hebben over de stad Kabul repliceerde u dat ze u helemaal niets hebben gezegd. Uw vader zou enkel het dorp hebben vermeld waar hij oorspronkelijk vandaan kwam (CGVS, p. 9). Dat uw ouders u nooit iets meer zouden verteld hebben hierover is echter niet aannemelijk. Over Kabul kon u verder enkel zeggen dat het de hoofdstad is van Afghanistan, u wist niets meer (CGVS, p. 4). Gevraagd om iets te vertellen over Afghanistan antwoordde u dat er al 35 of 40 jaar oorlog is en dat er gevechten zijn omwille van etnische en religieuze redenen (CGVS, p. 13). Iets meer wist u niet, terwijl u wel verklaarde dat u in Iran een televisie had en de Afghaanse zender Tolo tv en enkele populaire Afghaanse tv programma's bleek te kennen (CGVS, p. 12 en 13). U noemde weliswaar twee Afghaanse politieke partijen namelijk Hezbe Islami en Hezbe Wahdat, maar kon enkel hun respectievelijk leiders noemen namelijk Gulbuddin Hekmatyar en de Hazara leider Abdul Ali Mazari, hetgeen eveneens een ingestudeerde indruk geeft (CGVS, p. 13 en 14). Over de taliban wist u enkel te zeggen dat ze vechten tegen de overheid en de sjiieten en dat hun leider Mullah Omar is (CGVS, p. 13). Tot slot legde u vage en niet helemaal correcte verklaringen af over de reden waarom uw ouders uit Afghanistan vertrokken zijn. U stelde dat ze vluchtten omdat de Russen Afghanistan aanvielen en mensen doodden. U voegde toe dat Nur Mohammad Taraki toen aan de macht was in Afghanistan (CGVS, p. 5). In werkelijkheid echter vielen de Russen Afghanistan pas binnen nadat Taraki was vermoord. Bovendien wist u helemaal niets over Taraki buiten zijn naam en het feit dat hij in het verleden een president was (CGVS, p. 5). U wist wel dat er in Afghanistan Tadzjiken, Oezbeken en Pashtounen wonen. Gevraagd om een Pashtoun stam te noemen antwoordde u dat Ahraf Ghani de president was van Afghanistan (CGVS, p. 3). Toen u er op attent werd gemaakt dat u de vraag diende te beantwoorden repliceerde u Gulbuddin Hekmatyar, hetgeen geen Pashtoun stam is. Indien u werkelijk van Afghaanse origine zou zijn kan hoe dan ook verwacht worden dat u toch iets meer zou weten over dit land.

Daarnaast zijn uw verklaringen over uw verblijfsstatus in Iran als Afghaans vluchteling niet consistent en stroken ze niet met de op het CGVS beschikbare informatie. Zo legde u een verblijfskaart, ook 'amayesh 10' genaamd, voor (waarbij de tien hier betrekking heeft op de tiende registratieronde). Gevraagd wanneer u uw eerste amayesh kaart kreeg antwoordde dat het begon bij nummer zeven. U voegde hieraan toe dat u eerst een grote kaart had en dat daarna de amayesh procedure werd gestart (CGVS, p. 12). Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt echter dat amayesh kaart houders zich bij elke herregistratieronde opnieuw moeten laten registreren om hun status te behouden. Dat u pas in het amayesh systeem zou zijn ingestapt in de zevende registratieronde is dan ook niet mogelijk.

Over de reden van uw vertrek uit Iran legde u eveneens vage, weinig doorleefde en inconsistente verklaringen af. Zo verwees u naar de algemene situatie voor Afghanen in Iran en stelde u dat ze Afghanen beledigen en dat ambtenaren van de overheid niet vriendelijk zijn en dat jullie als Afghanen geen sim kaart en geen auto konden kopen op jullie naam (CGVS, p. 12). Gevraagd naar uw persoonlijke ervaringen antwoordde u dat er elke dag wel zaken waren. U kon echter slechts één voorbeeld geven namelijk dat u op straat beledigd zou zijn door een Iraanse vrouw die haar planten water aan het geven was. Dit komt dan ook helemaal niet doorleefd over (CGVS, p. 12). Treffend is ook dat u, hoewel u sinds uw prille kindertijd als Afghaan in Iran zou hebben gewoond, daar slechts contact had met twee andere Afghanen namelijk uw collega's. Dat u geen contact had met andere landgenoten is niet aannemelijk (CGVS, p. 12)

Tot slot dient nog opgemerkt dat er ten aanzien van de eerste twee asielaanvragen van uw broer H. K. en uw zussen R. F. en R. H. een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan hun voorgehouden Afghaanse origine en nationaliteit. Ten aanzien van uw broer M. Q. (O.V. 8.161.234) en diens partner M. Mo. (O.V. 8.161.237) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen omwille van dezelfde redenen.

Concluderend moet er worden gesteld dat u er niet in slaagde uw Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en uw werkelijk verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit en waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit, uw herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Een asielaanvraag moet immers beoordeeld worden ten opzicht van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

De door u voorgelegde documenten (amayesh kaart, Iraanse bankkaart en Iraans schooldiploma) kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van waarschijnlijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Daarnaast blijkt uit de informatie van het CGVS dat er heel wat valse Iraanse documenten in omloop zijn. Frauduleuze documenten kunnen zowel in Iran als in Europa tegen betaling worden verkregen. Bovendien verklaarde u op de DVZ dat u in Iran nooit over een verblijfskaart beschikte maar wel over een taskara (DVZ Verklaring p. 9 vraag 25 en DVZ vragenlijst, vraag 5). Geconfronteerd met dit laatste antwoordde u wederom dat u loog omdat u moest (CGVS, p. 12).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie. Daarbij geeft verzoeker aan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan te vrezen onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, waarbij hij geen bescherming kan verkrijgen van de lokale autoriteiten omdat zij niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het gelijkheidsbeginsel, *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing en geeft aan dat hij misleid was en alsnog zelf het initiatief heeft genomen om de waarheid te vertellen. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hecht aan zijn verklaringen omdat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de waarheid heeft verteld en leidt hieruit af dat de commissaris-generaal van meet af aan vooringenomen was en verzoekers vrees voor vervolging niet op objectieve wijze beoordeeld heeft. In dit verband benadrukt verzoeker nog dat het sinds het arrest van de Raad van State van 25 februari 2009 zo is dat fraude bij één elementen zich niet uitstrekt tot alle elementen van de asielaanvraag. Daarnaast verwijst verzoeker naar het Handboek van UNHCR waarin staat te lezen dat tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en eveneens dat het voordeel van de twijfel aan een kandidaat-vluchteling dient te worden toegekend wanneer het vluchtrelaas geloofwaardig is. Verzoeker onderlijnt tevens dat hij laaggeschoold is en door de gebeurtenissen in zijn leven en onderweg volkomen getraumatiseerd is. Omwille van zijn laaggeschooldheid kan hij tevens niet een onderscheid maken tussen goed en kwaad, hetgeen tot gevolg had dat hij het advies van anderen heeft opgevolgd. Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij samen met andere familieleden (meer dan 20 mensen) op hetzelfde ogenblik naar België is gekomen, doch dat hen werd afgeraden aan te geven dat ze allemaal tot dezelfde familie behoren.

In zoverre de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hecht aan de voorgelegde documenten, meent verzoeker dat de commissaris-generaal perfect in staat is om contact op te nemen met UNHCR in Iran. Verzoeker hekelt dan ook dat, ondanks het feit dat hij verschillende objectieve bewijzen heeft voorgelegd om zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling te bewijzen, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen al deze documenten zonder meer van de tafel veegt. Zo werden er onder meer foto's en een opname voorgelegd met betrekking tot het verlovingsfeest van zijn zus, ook legde verzoekers andere zus authentieke documenten neer omtrent haar nationaliteit en haar verblijf als Afghaans vluchteling in Iran en vervolgens in Dubai. Verzoeker meent dan ook dat het duidelijk is dat hij als Afghaans vluchteling in Iran woonde. Hij laakt aldus dat de commissaris-generaal voorhoudt dat hij authentieke documenten moet voorleggen aangaande zijn identiteit en stelt zich de vraag waarom de Iraanse vluchtelingenkaart, de vaccinatiekaarten, de arbeidskaart en de geboortecertificaten geen authentieke documenten zijn. Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij een brief van UNHCR Brussel voorlegt waarin bevestigd wordt dat zijn familieleden als Afghaans vluchteling in Iran woonden. Verzoeker vervolgt met te stellen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk voorhoudt dat hij pas vanaf Amaesh 7 zou zijn ingestapt. Verzoeker vervolgt nog: *"Het heeft niet lang geduurd tot verweerster met haar vooringenomenheid naar buiten kwam. Zo verweest verweerster naar de negatieve beslissingen van de broer en zussen van verzoeker. Zoals supra aangehaald heeft UNHCR het verblijf van deze familieleden als Afghaanse vluchtelingen in Iran bevestigd."*

Het is niet fout om toe te geven dat u in fout bent. Verweerster kan onmogelijk aan verzoeker internationale bescherming bieden wanneer ze foutief de internationale bescherming van verzoekers familieleden afgewezen heeft.

Ze kan zich niet tegenspreken. TOCH??

Opvallend is dan in andere dossiers, (dossier H. M.), verzoeker wel aan de zus van de heer H. vluchtelingenstatus toegekend en aan de heer H. niet. Verweerster stelde toen dat iedere dossier individueel beoordeeld wordt.

Verzoeker kan dit niet volgen. Wanneer dat goedkomt voor verweerster beoordeeld ze elk dossier individueel en wanneer dat in haar nadeel is dan aarzelt ze geen seconde om de negatieve beslissing van de familieleden van verzoeker in de beslissing te betrekken."

Verzoeker besluit dit punt met te benadrukken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten op een degelijke wijze te motiveren waarom hij geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker, met de vluchtelingenkaarten van verzoekers familieleden in Iran en waarom het rapport *"treatment van returnees"* niet van toepassing is op de situatie van verzoeker.

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vast dat er geen motivering is opgenomen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt hierbij het principe van de *"sliding scale"* en meent dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt en hem aldus minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift volgend stavingstuk: een brief van UNHCR van 28 april 2017 (stuk 3).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota met volgende stavingsstukken neer: een familiefoto waaruit de gezinssamenstelling van verzoeker zou blijken en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de zussen van verzoeker (rechtspiegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt een Afghaans staatsburger van Hazara origine te zijn, vermits (i) hij inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn naam, zijn geboorteplaats en zijn opeenvolgende verblijfplaatsen en de uitleg als zou hij op aanraden van de smokkelaar en andere asielzoekers hebben besloten individueel asiel aan te vragen onder een valse naam niet kan overtuigen; (ii) geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers etnische origine omdat hij hierover inconsistente verklaringen aflegde en tevens zeer vage verklaringen aflegt; (iii) verzoekers kennis omtrent zijn voorgehouden land van herkomst, met name Afghanistan, te beperkt is; (iv) verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijfssituatie in Iran als Afghaans vluchteling niet consistent zijn en niet stroken met de beschikbare informatie en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 april 2017 (CG nr. 1532739), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2.4. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermog acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermog acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In casu dient na de lezing van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit te hebben en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.4.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: *“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde u over uw naam, uw geboorteplaats en de naam van uw echtgenote. Ook over uw etnische origine was u niet eenduidig. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) Ra. M. te heten en geboren te zijn in het dorp Gawdaghol in het district Behsud van de provincie Maidan Wardak (Verklaring DVZ, p. 4 vragen 1,2 en 5). Op het CGVS beweerde u plotsklaps R. A. Ra. te heten en geboren te zijn in de stad Kabul (CGVS, p. 2). Hiermee geconfronteerd kon u enkel zeggen dat u op de DVZ gelogen had (CGVS, p. 2). Voorts verklaarde u op de DVZ dat uw echtgenote L. heet om op het CGVS te stellen dat het Y. is en niet L. (Verklaring DVZ p. 6, vraag 15 en CGVS, p. 10 en 11). Op de DVZ stelde u voorts dat uw beide ouders Hazara zijn van origine om dan op het CGVS aan te geven dat uw moeder Qizilbash van origine is (DVZ Verklaring p. 4, vraag 6 en CGVS, p. 3). Daarnaast vermeldde u op de DVZ niet dat uw broer H. K. (volgens u ook K. R., CGVS, p. 5 en 6), uw zus R. F., uw zus R. H. en haar echtgenoot H. A. K., uw zus D. (alias F.) en haar echtgenoot Mo. Mi. (volgens u Mou. Mi., CGVS, p. 8) in België verblijven. U hebt hun bestaan bewust verzwegen op de DVZ (CGVS, p. 2). Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.*

Van een asielzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn geboorteplaats, opeenvolgende verblijfplaatsen en familiale situatie. Uw uitleg terzake nl. dat de smokkelaar jullie adviseerde om individueel asiel aan te vragen omdat jullie anders geweigerd zouden worden is onvoldoende ter verantwoording (CGVS, p. 2). Bovenstaande vaststellingen brengen hoe dan ook uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.”

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij misleid werd door de smokkelaar en andere asielzoekers onderweg en hij, toen hij dit besepte, zelf het initiatief heeft genomen om de waarheid te vertellen, benadrukt de Raad vooreerst dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het aan hem/haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker echter heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, volledig afwijkende verklaringen aflegt aangaande zijn herkomst en identiteit. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken doet derhalve afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

De argumentatie in het verzoekschrift dat hij omwille van zijn laaggeschooldheid niet in staat is om het onderscheid te maken tussen goed en kwaad en zich aldus liet leiden door het advies van anderen om niet aan te geven dat ze allemaal tot een familie behoren, kan niet overtuigen als verschuiving of verklaring voor zijn leugenachtige verklaringen. Verder laat verzoeker na om *in concreto* aan te duiden waar of op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn psychologische toestand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd zou zijn. Voorts blijkt uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoeker getraumatiseerd is, laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens de gehoren volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts blijkt dat verzoeker op geen enkel ogenblik melding hebben gemaakt van eventuele psychologische problemen waarmee hij zou te kampen hebben.

Daarnaast werd verzoeker – zoals hij ook zelf in onderhavig verzoekschrift aangeeft – er bij de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen dat: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, voorafgaand advies).

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad van State van 25 februari 2009 waarin geoordeeld werd dat de Vaste Beroepscommissie een foutieve toepassing maakte van het algemeen rechtsbeginsel *“fraus omnia corrumpit”* en waarin gesteld werd dat fraude omtrent één element zich niet uitstrekt tot alle elementen van de asielaanvraag, dient opgemerkt dat *in casu* geen toepassing gemaakt wordt van voormeld beginsel.

In zoverre verzoeker lijkt te betogen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen objectieve beslissing kon nemen aangezien hij van bij het begin oordeelt dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en hij verwijst naar de negatieve beslissingen aangaande de asielaanvragen van zijn broer en zussen, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.2.4.2. Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze terecht opmerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden etnische origine, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: “(...) U legde hier ten eerste al inconsistente verklaringen over af. Zo stelde u op de DVZ dat uw beide ouders van Hazara origine zijn terwijl u op het CGVS aangeeft dat uw vader Hazara is van origine en uw moeder Qizilbash (CGVS, p. 3). Hiermee geconfronteerd liet u na om zelfs maar een begin van een uitleg te verschaffen voor deze tegenstrijdigheid (CGVS, p. 3). U repliceerde 'ja dat klopt ik wil het nu corrigeren' en niets meer (CGVS, p. 3). Gevraagd om iets meer te vertellen over de origine van uw moeder kon u enkel zeggen dat Qizilbash een origine is in Afghanistan. U voegde toe dat u er niets meer over weet (CGVS, p. 3). Er kan echter verwacht worden dat u toch iets zou kunnen vertellen over de etniciteit van uw moeder. Uw kennis over de Hazara bevolking waartoe uw vader zou behoren bleek eveneens zo goed als onbestaande. Gevraagd naar het thuisland van de Afghaanse Hazara kon u enkel zeggen dat ze van Afghanistan zijn (CGVS, p. 3). In werkelijkheid wordt hun regio van oorsprong Hazarajat genoemd en omvat het verschillende Afghaanse provincies waaronder Bamyan, Maidan Wardak, Ghazni en Daikundi. Treffend in dit verband is dat u, wanneer u later tijdens het gehoor gevraagd wordt naar de geboorteplaats van uw vader, Hazarajat antwoordt (CGVS, p. 4). Dit doet vermoeden dat de weinige kennis die u hebt over uw voorgehouden land van herkomst ingestudeerd is. Voor de rest kon u enkel zeggen dat Hazara vrouwen jassen dragen met borduursel en de mannen een 'gewone' broek en lange mouwen, dat ze kleine ogen hebben, een gouden gezicht, dat hun haar niet zacht is en dat ze nieuwjaar vieren door bij elkaar op bezoek te gaan. Meer informatie had u niet (CGVS, p. 3 en 4). Hiernaar gevraagd wist u wel dat sommige Hazara de Ismaëlitische stekking van het sjiietisch geloof aanhangen. Maar ook hierover kon u geen verdere informatie geven buiten de namen van hun laatste imam Agha Khan en een zekere Jafar Sadeq (CGVS, p. 4). Jafar Sadeq wordt trouwens niet enkel door de Ismaëlieten aanvaard als imam maar ook door andere sjiietische strekkingen zoals de twaalfders (het twaalfder sjiiisme is de officiële godsdienst van de Islamitische Republiek Iran).” Deze vaststellingen en overwegingen worden in onderhavig verzoekschrift overigens op generlei wijze betwist zodat ze onverminderd overeind blijven en de Raad ze beschouwt als zijnde hier hernoemen.

2.3.2.4.3. Tevens draagt verzoekers lacuneuze kennis over Afghanistan bij tot de vaststelling dat geen geloof gehecht kan worden aan zijn voorgehouden land van herkomst. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing pertinent opgemerkt als volgt: “Daarnaast dient opgemerkt dat uw kennis over uw voorgehouden land van herkomst, met name Afghanistan, te beperkt is. Zo stelde u op het CGVS dat u geboren bent in de stad Kabul en dat uw moeder eveneens vandaar afkomstig is. Uw ouders hadden een woning in Sarai Alauddin in de stad Kabul. Gevraagd wat uw ouders u verteld hebben over de stad Kabul repliceerde u dat ze u helemaal niets hebben gezegd. Uw vader zou enkel het dorp hebben vermeld waar hij oorspronkelijk vandaan kwam (CGVS, p. 9). Dat uw ouders u nooit iets meer zouden verteld hebben hierover is echter niet aannemelijk. Over Kabul kon u verder enkel zeggen dat het de hoofdstad is van Afghanistan, u wist niets meer (CGVS, p. 4). Gevraagd om iets te vertellen over Afghanistan antwoordde u dat er al 35 of 40 jaar oorlog is en dat er gevechten zijn omwille van etnische en religieuze redenen (CGVS, p. 13). Iets meer wist u niet, terwijl u wel verklaarde dat u in Iran een televisie had en de Afghaanse zender Tolo tv en enkele populaire Afghaanse tv programma's bleek te kennen (CGVS, p. 12 en 13). U noemde weliswaar twee Afghaanse politieke partijen namelijk Hezbe Islami en Hezbe Wahdat, maar kon enkel hun respectievelijk leiders noemen namelijk Gulbuddin Hekmatyar en de Hazara leider Abdul Ali Mazari, hetgeen eveneens een ingestudeerde indruk geeft (CGVS, p. 13 en 14). Over de taliban wist u enkel te zeggen dat ze vechten tegen de overheid en de sjiieten en dat hun leider Mullah Omar is (CGVS, p. 13). Tot slot legde u vage en niet helemaal correcte verklaringen af over de reden waarom uw ouders uit Afghanistan vertrokken zijn. U stelde dat ze vluchtten omdat de Russen Afghanistan aanvielen en mensen doodden. U voegde toe dat Nur Mohammad Taraki toen aan de macht was in Afghanistan (CGVS, p. 5). In werkelijkheid echter vielen de Russen Afghanistan pas binnen nadat Taraki was vermoord. Bovendien wist u helemaal niets over Taraki buiten zijn naam en het feit dat hij in het verleden een president was (CGVS, p. 5). U wist wel dat er in Afghanistan Tadzjieken, Oezbeken en Pashtounen wonen. Gevraagd om een Pashtoun stam te noemen antwoordde u dat Ahraf Ghani de president was van Afghanistan (CGVS, p. 3). Toen u er op attent werd gemaakt dat u de vraag diende te beantwoorden repliceerde u Gulbuddin Hekmatyar, hetgeen geen Pashtoun stam is. Indien u werkelijk van Afghaanse origine zou zijn kan hoe dan ook verwacht worden dat u toch iets meer zou weten over dit land.”

2.3.2.4.4. Voorts merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent op dat verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijfsstatus in Iran als Afghaans vluchteling niet consistent en zelfs foutief zijn.

Waar verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat hij verklaard zou hebben pas vanaf Amayesh 7 in het systeem te zijn gestapt, doch dat hij vanaf het begin houder was van deze kaart maar dat de kaart pas vanaf Amayesh 7 de naam Amayesh kreeg, beperkt hij zich tot het uiten van *post-factum* beweringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Bovendien staan deze verklaringen haaks op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'). Uit deze informatie blijkt immers dat het Amayesh-registratieprogramma voor vluchtelingen in Iran voor het eerst werd uitgevoerd in de periode van 2001-2003 en dat de vermelding van het getal duidt op de hoeveelste registratieronde; Amayesh 7 duidt aldus op de zevende registratieronde. Voorts blijkt uit diezelfde informatie dat Afghanen die naar Iran kwamen vóór 2001 door de Iraanse autoriteiten *prima facie* als vluchteling erkend werden mits ze in 2001 geregistreerd waren en op voorwaarde dat zij zich in alle Amayesh-registratieprogramma's laten erkennen. Daarnaast blijkt uit het door verzoeker bijgebrachte UNHCR-document (verzoekschrift, stuk 3) tevens dat de registratieronde van 2006 bekend staat als Amayesh 2 en deze uit 2009 als Amayesh 4, hetgeen verder afbreuk doet aan verzoekers bewering als zou de kaart pas vanaf Amayesh 7 de naam 'Amayesh' hebben gekregen.

Daarnaast kan met de commissaris-generaal worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen omtrent de reden voor zijn vertrek uit Iran niet geloofwaardig zijn: *"(...) Zo verwees u naar de algemene situatie voor Afghanen in Iran en stelde u dat ze Afghanen beledigen en dat ambtenaren van de overheid niet vriendelijk zijn en dat jullie als Afghanen geen sim kaart en geen auto konden kopen op jullie naam (CGVS, p. 12). Gevraagd naar uw persoonlijke ervaringen antwoordde u dat er elke dag wel zaken waren. U kon echter slechts één voorbeeld geven namelijk dat u op straat beledigd zou zijn door een Iraanse vrouw die haar planten water aan het geven was. Dit komt dan ook helemaal niet doorleefd over (CGVS, p. 12). Treffend is ook dat u, hoewel u sinds uw prille kindertijd als Afghaan in Iran zou hebben gewoond, daar slechts contact had met twee andere Afghanen namelijk uw collega's. Dat u geen contact had met andere landgenoten is niet aannemelijk (CGVS, p. 12)".*

2.3.2.4.5. In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is en hieromtrent stelt: *"Wanneer dat goedkomt voor verweerster beoordeeld (sic) ze elk dossier individueel en wanneer dat in haar nadeel is dan aarzelt ze geen seconde om de negatieve beslissing van de familieleden van verzoeker in de beslissing te betrekken."*, dient vooreerst te worden benadrukt dat iedere asielaanvraag wel degelijk afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Dit neemt echter niet weg dat bij de beoordeling van een asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die voortkomen uit verklaringen van familieleden die een asielaanvraag indienden berustend op analoge gronden. *In casu* kon dienstig worden verwezen naar de weigeringsbeslissingen van verzoekers voorgehouden broers en zussen en zijn partner nu verzoeker verklaart dat zij eveneens in Afghanistan geboren zijn (administratief dossier, stuk 10, p. 8-9), doch ook in hun hoofde geoordeeld werd dat er geen geloof kon worden gehecht aan hun voorgehouden Afghaanse nationaliteit.

2.3.2.4.6. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.2.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent zijn Afghaanse nationaliteit en zijn profiel te herstellen. De Raad wijst erop dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig en coherent relaas wordt ondersteund, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is.

Zo dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent zijn identiteit en tevens heeft aangegeven nooit in het bezit te zijn geweest van Iraanse documenten, doch wel over een taskara beschikt in Iran (administratief dossier, stuk 16, p. 8-9). Dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots wél beschikt over Iraanse documenten en niet over een Afghaanse taskara doet dan ook afbreuk aan de authenticiteit van de door hem voorgebrachte Iraanse Amayesh 10-kaart, bankkaart en schooldiploma. Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', IR2013-00w, "*bekomen valse documenten*" van 11 maart 2013) dat zowel valse Iraanse documenten als 'echte' Iraanse documenten op een frauduleuze wijze tegen betaling kunnen worden verkregen en dit zowel in Iran als in Europa. Dit alles maakt dat aan Iraanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. In zoverre verzoeker nog betoogt dat hij foto's en opnames heeft voorgelegd van het verloofsfeest van zijn zus, merkt de Raad op dat noch in het administratief dossier, noch bij het verzoekschrift dergelijke stukken terug te vinden zijn.

Wat betreft het aan het verzoekschrift gevoegde document van UNHCR van 28 april 2017 dient vooreerst te worden benadrukt dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt omtrent zijn identiteit en het bestaan van familieleden die eveneens in België verblijven, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de in het UNHCR-document vernoemde namen ontegensprekelijk familieleden van verzoeker zijn. Gezien verzoeker thans een bevestiging kan voorleggen van UNHCR omtrent de erkenning als vluchteling in Iran van de in het document vermelde personen, kan hoe dan ook van hem redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij ook een dergelijke bevestiging aangaande zichzelf kan voorleggen, *quod non*.

In zoverre verzoeker ter terechtzitting nog het arrest nr. 196 233 van 6 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorlegt, dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

De familiefoto (rechtsplegingsdossier, stuk 12) vormt evenmin een bewijs van de voorgehouden familieband nu geenszins kan worden opgemaakt wie er precies op de foto te zien is en dient te worden herhaald dat foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. De andere foto die in de aanvullende nota werd opgenomen en die overigens niet vermeld wordt in de inventaris der stukken, betreft slechts een kopie van de Amayesh-kaart van verzoekers moeder waaraan bezwaarlijk bewijswaarde kan worden toegekend nu algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn. Overigens werd het stuk niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

Waar verzoeker het de commissaris-generaal nog verwijt dat hij geen onderzoeksdaden heeft verricht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "*gedeelde bewijslast*" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten.

2.3.2.6. Waar verzoeker nog laakt dat het Commissariaat-generaal niet verder ingaat op zijn asielrelaas, dient andermaal te worden herhaald dat verzoeker, gelet op het geheel van wat voorafgaat, niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Afghanistan, noch dat hij als Afghaans vluchteling in Iran heeft verbleven. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan en kan in hoofde van verzoeker geen gronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden aangenomen.

Uit hetgeen voorafgaat kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar hij besluit dat verzoeker zijn beweerde Afghaanse nationaliteit niet aantoon, noch dat hij aannemelijk maakt daadwerkelijk in Iran als Afghaans vluchteling te hebben gewoond waardoor hij evenmin aantoon dit land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of omdat hij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en), identiteit en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

2.3.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER